

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0055/2013

28.2.2013

SPRAWOZDANIE

w sprawie stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych
(2012/2132(INI))

Komisja Kultury i Edukacji

Sprawozdawca: Piotr Borys

RR\928763PL.doc

PE500.577v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	15
OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW	20
OPINIA KOMISJI PRAWNEJ	24
OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH	27
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	31

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych

(2012/2132(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, przyjętą przez Organizację Narodów Zjednoczonych do spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) w dniu 20 października 2005 r.,
- uwzględniając Protokół w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich dołączony do Traktatu z Amsterdamu zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej, traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty 11997D/PRO/09¹,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych („dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych”)²,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/114/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej³,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”)⁴,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników („dyrektywa o usłudze powszechnej”)⁵ zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r.⁶,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW⁷,

---

¹ Dz.U. C 340 z 10.11.1997, s. 109.

² Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

³ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

⁴ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

⁵ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51.

⁶ Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 11.

⁷ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1.

- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1718/2006/WE z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007)¹,
- uwzględniając komunikat wyjaśniający Komisji w sprawie niektórych aspektów przepisów dotyczących reklamy telewizyjnej zawartych w dyrektywie „Telewizja bez granic”²,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/952/WE z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi w odniesieniu do konkurencyjności europejskiego przemysłu audiowizualnego oraz internetowych usług informacyjnych³,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie ochrony małoletnich w świecie cyfrowym⁴,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia programu „Kreatywna Europa” (COM(2011)0785),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 grudnia 2008 r. zatytułowany „Dążenie do dostępnego społeczeństwa informacyjnego” (COM(2008)0804),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 sierpnia 2010 r. zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010)0245),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym⁵,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie publicznych usług nadawczych w epoce cyfrowej: przyszłość podwójnego systemu nadawania⁶,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2011 r. o kinie europejskim w dobie cyfrowej⁷,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie strategii na rzecz wzmocnienia praw konsumentów znajdujących się w niekorzystnej sytuacji⁸,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. dotyczącą dystrybucji utworów

---

¹ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s.12.

² Dz.U. C 102 z 28.4.2004, s. 2.

³ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 72.

⁴ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 15.

⁵ Dz.U. C 45 E z 23.2.2010, s. 9.

⁶ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 50.

⁷ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0506.

⁸ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0209.

audiowizualnych w Unii Europejskiej¹,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie ochrony dzieci w świecie cyfrowym²,
  - uwzględniając zalecenie Komisji nr 2009/625/WE z dnia 20 sierpnia 2009 r. w sprawie umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym w celu stworzenia bardziej konkurencyjnego sektora audiowizualnego i treści cyfrowych oraz integracyjnego społeczeństwa opartego na wiedzy³,
  - uwzględniając pierwsze sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 24 września 2012 r. w sprawie stosowania art. 13, 16 i 17 dyrektywy 2010/13/UE w latach 2009-2010 zatytułowane „Promowanie utworów europejskich w unijnych audiowizualnych usługach medialnych dostępnych w stałym programie i na żądanie” (COM(2012)0522),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 września 2012 r. zatytułowany „Promowanie sektora kultury i sektora kreatywnego na rzecz wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia w UE” (COM(2012)0537),
  - uwzględniając pierwsze sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 4 maja 2012 r. dotyczące stosowania dyrektywy 2010/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych zatytułowane „Audiowizualne usługi medialne i urządzenia skomunikowane: dotychczasowy rozwój i perspektywy na przyszłość” (COM(2012)0203),
  - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji i opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Prawnej i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7–0055/2013),
- A. mając na uwadze, że dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych jest głównym narzędziem regulacji mediów w UE;
- B. mając na uwadze, że audiowizualne usługi medialne są w równej mierze usługami kulturalnymi i gospodarczymi;
- C. mając na uwadze, że dyrektywa ta opiera się na zasadzie neutralności technologicznej i tym samym obejmuje wszystkie usługi zawierające treści audiowizualne niezależnie od technologii wykorzystanej do dostarczenia tej treści, co zapewnia równe warunki działania wszystkim dostawcom audiowizualnych usług medialnych;
- D. mając na uwadze, że dyrektywa zapewnia swobodny przepływ audiowizualnych usług medialnych jako instrument rynku wewnętrznego i przestrzega prawa do wolności słowa

---

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0324.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0428.

³ Dz.U. L 227 z 29.8.2009, s. 9.

i dostępu do informacji, równocześnie chroniąc cele interesu publicznego, w tym prawa autorskie, wolność mediów, wolność informacji i swobodę wypowiedzi;

- E. mając na uwadze, że dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych ma na celu uwzględnienie kulturowego charakteru audiowizualnych usług medialnych, które jako nośniki tożsamości i wartości mają szczególne znaczenie dla społeczeństwa i demokracji, oraz ma na celu zachowanie niezależnego rozwoju kultury w państwach członkowskich, przy jednoczesnym zagwarantowaniu różnorodności kulturowej w Unii, w szczególności poprzez minimalną harmonizację oraz promocję europejskich utworów audiowizualnych;
- F. mając na uwadze, że z powodu technologicznej konwergencji konsumenci będą w przyszłości w coraz mniejszym stopniu rozróżniać pomiędzy treściami linearnymi a nielinearnymi;
- G. mając na uwadze, że należy dążyć do zapewnienia równych warunków działania, ponieważ różne poziomy regulacji dla treści linearnych i nielinearnych przestają być czytelne dla konsumentów, co z kolei może prowadzić do zakłóceń konkurencji;
- H. mając na uwadze, że na rynkach audiowizualnych usług medialnych ciągle zachodzą znaczące zmiany technologiczne oraz zmiany w praktykach i modelach biznesowych, co ma wpływ na sposób dostarczania treści i dostęp widzów do niej;
- I. mając na uwadze, że dostępność audiowizualnych usług medialnych ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania prawa osób niepełnosprawnych i starszych do uczestniczenia w życiu społecznym i kulturalnym UE, szczególnie w związku z rozwojem nowych platform dostarczania treści, takich jak IPTV i Connected TV;
- J. mając na uwadze, że w obliczu postępującego rozwoju technologicznego i konwergencji platform medialnych należy zwrócić szczególną uwagę na umiejętność korzystania z mediów;
- K. mając na uwadze, że zachodzące zmiany technologiczne spowodowały, że ochrona nieletnich staje się kwestią jeszcze bardziej palącą i coraz trudniejszą;
- L. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie nie dokonały na czas transpozycji dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych lub uczyniły to w niepełny bądź nieprawidłowy sposób;
- M. mając na uwadze, że w większości państw członkowskich transpozycja art. 13 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w sprawie promowania utworów europejskich przez dostawców usług na żądanie nie ma wystarczająco nakazowego charakteru, aby spełnić określony w dyrektywie cel dotyczący różnorodności kulturowej;
- N. mając na uwadze, że w związku z tym nie jest możliwa pełna ocena wdrożenia dyrektywy ani dogłębna analiza jest skuteczności;
- O. mając na uwadze, że ekspansja audiowizualnych usług medialnych wraz z rozwojem usług hybrydowych niesie ze sobą nowe wyzwania dotyczące wielu kwestii, takich jak konkurencja, prawa własności intelektualnej, rozwój istniejących i pojawienie się nowych

form handlowych przekazów audiowizualnych oraz wszechobecna reklama, która narusza integralność programu oraz stawia pod znakiem zapytania adekwatność i skuteczność dyrektywy, a także jej związek z innymi aktami prawa UE;

- P. mając na uwadze, że postanowienia art. 15 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w sprawiedliwy sposób równoważą interesy wszystkich stron przez gwarancję poszanowania prawa obywateli do dostępu do informacji po jednej stronie, i prawa do własności i swobody prowadzenia działalności gospodarczej po drugiej stronie;

Stan obecny

1. przypomina Komisji o jej zaangażowaniu w program inteligentnych regulacji oraz o znaczeniu przeprowadzania terminowych i stosownych kontroli ex-post prawodawstwa UE w celu zarządzania jakością regulacji podczas całego cyklu tworzenia polityki;
2. zauważa w związku z tym, iż zgodnie z art. 33 dyrektywy Komisja była zobowiązana do przedstawienia sprawozdania w sprawie stosowania dyrektywy nie później niż w dniu 19 grudnia 2011 r.;
3. zauważa, że Komisja przedłożyła sprawozdanie ze stosowania dyrektywy ze znacznym opóźnieniem w dniu 4 maja 2012 r.;
4. zauważa także, że państwa członkowskie wprowadziły dyrektywę w sposób wyjątkowo zróżnicowany;
5. podkreśla, że dyrektywa pozostaje odpowiednim instrumentem zarządzania ogólnounijną koordynacją krajowej legislacji dotyczącej wszystkich mediów audiowizualnych, zapewniającym przestrzeganie zasad zapisanych w Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego;
6. zauważa w szczególności, że zasada kraju pochodzenia – o ile jest właściwie stosowana – gwarantuje nadawcom istotną przejrzystość i pewność co do ich zasad funkcjonowania;
7. ubolewa, że sprawozdanie Komisji nie ocenia potrzeby ewentualnego dostosowania dyrektywy w obliczu tych ustaleń, czego wymaga art. 33;
8. wzywa Komisję Europejską, by dopilnowała jednakowego i pełnego wdrożenia dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w państwach członkowskich, zwracając przy tym szczególną uwagę na należyte uwzględnienie szczegółowych definicji zawartych w motywach niniejszej dyrektywy przy transpozycji do prawa krajowego;
9. zdecydowanie popiera podejście neutralne pod względem technologicznym w świetle zmieniających się wzorców oglądania programów telewizyjnych oraz praktyk w zakresie ich nadawania z myślą o zaoferowaniu konsumentom większego wyboru; w związku z tym apeluje o przeprowadzenie pełnej oceny skutków obecnej sytuacji dla rynku i oceny ram regulacyjnych;
10. odnotowuje fakt, że Komisja zamierza wkrótce opublikować dokument strategiczny w sprawie konwergencji w zakresie telewizji hybrydowej i urządzeń skomunikowanych, rozpoczynając konsultacje publiczne obejmujące wszelkie aspekty związane z tymi

innowacjami;

11. w przypadku przeglądu dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych proponuje, by Komisja Europejska sprawdziła, czy i w jakim stopniu niejasności lub nieścisłości w definicjach spowodowały trudności w zakresie transpozycji w państwach członkowskich, tak by usunąć je w toku przeglądu;
12. zauważa, że w związku z czysto internetowym dostarczaniem treści audiowizualnych należy doprecyzować definicję „zainteresowanych stron”, uwzględniając przynajmniej telewizję publiczną i prywatną, dostawców internetu, konsumentów i twórców;
13. wzywa Komisję, by z uwagi na podwójną rolę audiowizualnych usług medialnych, będących zarówno usługami kulturalnymi, jak i gospodarczymi, nadal zapewniała ich dalsze wyłączenie z uzgodnień dotyczących liberalizacji osiągniętych w ramach negocjacji dotyczących Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS);

Dostępność

14. podkreśla, że sprawozdanie Komisji nie obejmuje w stopniu wyczerpującym zagadnienia dostępności, o czym mowa w art. 7 dyrektywy, i wyraża ubolewanie, że skuteczność przepisów wprowadzających przyjętych przez państwa członkowskie w tym zakresie nie została poddana ocenie;
15. zauważa, że w wielu państwach członkowskich nie istnieje jeszcze infrastruktura umożliwiająca świadczenie takich usług, a spełnienie tych wymogów będzie w niektórych państwach członkowskich wymagało czasu; zachęca te państwa członkowskie, których to dotyczy, do jak najszybszego rozwiązania tego problemu, tak aby umożliwić praktyczne wdrożenie art. 7;
16. wzywa Komisję do usunięcia tych niedociągnięć poprzez dokonywanie regularnego przeglądu środków podjętych przez państwa członkowskie oraz oceny ich skuteczności, tak by zapewnić stałe zwiększanie dostępności audiowizualnych usług medialnych;
17. podkreśla, że w coraz bardziej cyfrowym otoczeniu publiczne usługi medialne odgrywają kluczową rolę w zapewnianiu obywatelom możliwości dostępu do informacji w internecie, a także przyznaje w tym względzie, że świadczenie usług internetowych przez media publiczne przyczynia się bezpośrednio do realizowania ich zadania;
18. jest zdania, że koncentracja własności mediów może naruszać wolność informacji, zwłaszcza prawo do otrzymywania informacji,
19. uważa zatem, że należy znaleźć odpowiednią równowagę między celami tej dyrektywy a potrzebą zapewnienia swobody dystrybucji i dostępu do treści, żeby zapobiec ryzyku koncentracji i utraty różnorodności;
20. uznaje istnienie różnych modeli biznesowych służących finansowaniu treści i podkreśla znaczenie przystępności dostępu dla poszczególnych konsumentów;
21. zauważa potrzebę zwiększenia dostępności programów, w szczególności programów dostarczanych jako usługa na żądanie, poprzez dalszy rozwój m.in. dźwiękowego opisu

obrazu, głosowych list dialogowych, języka migowego i nawigacji, w szczególności elektronicznego przewodnika po programach;

22. uznaje ponadto, że państwa członkowskie powinny zachęcać podlegających ich jurysdykcji dostawców audiowizualnych usług medialnych i producentów urządzeń pomocniczych, by zwiększali dostępność świadczonych przez nich usług, przede wszystkim dla osób starszych i niepełnosprawnych, na przykład osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu,
23. przyjmuje z zadowoleniem zaangażowanie komisarza Barniera w obecne negocjacje związane z traktatem w sprawie ograniczeń stosowania praw autorskich i wyjątków dotyczących osób niedowidzących i osób z zaburzeniami odczytu druku;
24. wzywa Komisję do zadbania o ogólną dostępność pomocy dla osób niedowidzących w dostępie do produktów i usług audiowizualnych;
25. uważa, iż należy przeformułować art. 7 dyrektywy w taki sposób, aby nadać jego brzmieniu bardziej zdecydowany, wiążący charakter i zobowiązać dostawców usług medialnych do zagwarantowania dostępności ich usług dla osób niepełnosprawnych;
26. podkreśla jednak, że rynek usług nielinearnych znajduje się na stosunkowo wczesnym etapie rozwoju, dlatego jakiegokolwiek nowe obowiązki nakładane na dostawców usług muszą to odzwierciedlać;

Prawo wyłączności i krótkie relacje informacyjne

27. wzywa Komisję Europejską, aby w kolejnym sprawozdaniu w sprawie stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych oceniła, czy państwa członkowskie wdrożyły tę dyrektywę, zachowując niezbędną i istniejącą równowagę między respektowaniem zasady swobodnego dostępu do informacji, zwłaszcza w odniesieniu do wydarzeń będących przedmiotem dużego zainteresowania opinii publicznej, a ochroną praw własności;
28. z zadowoleniem przyjmuje podejście Komisji i Trybunału Sprawiedliwości w odniesieniu do wykładni art. 14 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych; apeluje o stałą szeroką interpretację pojęcia „wydarzenia uznawane za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym”, obejmującego wydarzenia sportowe i rozrywkowe będące przedmiotem ogólnego zainteresowania, a także zachęca państwa członkowskie do opracowania wykazu takich wydarzeń;
29. wzywa Komisję Europejską, aby w kolejnym sprawozdaniu oceniła również, w jaki sposób państwa członkowskie wdrożyły art. 15 dyrektywy, przyglądając się bardziej szczegółowo, jak państwa członkowskie dbają o to, by wydarzenia będące przedmiotem dużego zainteresowania opinii publicznej, transmitowane na zasadzie wyłączności przez nadawcę podlegającego ich jurysdykcji, były przedmiotem krótkich relacji w programach ogólnoinformacyjnych;
30. wyraża nadzieję, że stosując art. 15 dyrektywy, państwa członkowskie będą dbać o to, by dzięki krótkim relacjom w programach ogólnoinformacyjnych pokazywać różnorodne

wydarzenia będące przedmiotem dużego zainteresowania opinii publicznej;

Promocja europejskich utworów audiowizualnych

31. podkreśla, że o ile większość państw członkowskich przestrzega przepisów dotyczących promocji utworów europejskich, to nadal priorytet mają utwory krajowe, a odsetek niezależnych programów w telewizji stale maleje;
32. wyraża ubolewanie, że dostarczone dane nie wystarczają do sformułowania żadnych wniosków na temat promocji utworów europejskich przez dostawców usług na żądanie;
33. w związku z tym wzywa, by wymóg sprawozdawczości dotyczący utworów europejskich obejmował przynajmniej podział na kategorie, takie jak produkcja kinowa, fikcyjna i niefikcyjna produkcja telewizyjna oraz formaty show i formaty rozrywkowe, a także podział według sposobów rozpowszechniania, i nalega, by państwa członkowskie dostarczyły odpowiednie dane w tym zakresie;
34. podkreśla brak szczegółowego sprawozdania na podstawie art. 13 dyrektywy dotyczącego podwójnego zobowiązania do promowania w ramach usług na żądanie produkcji utworów europejskich oraz dostępu do nich i wzywa Komisję do wyjaśnienia tej kwestii, zwracając jednocześnie uwagę, że usługi te znajdują się wciąż na początkowym etapie rozwoju, w związku z czym trudno jest wyciągać wnioski na temat skuteczności kryteriów promowania stosowanych do usług na żądanie;
35. w związku z tym wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do podjęcia pilnych działań w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia art. 13 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych;
36. wzywa państwa członkowskie do podjęcia skutecznych działań w celu promowania lepszej synergii między organami regulacyjnymi, dostawcami audiowizualnych usług medialnych i Komisją, tak by filmy europejskie docierały do większej liczby widzów zarówno w UE, jak i poza nią za pośrednictwem usług linearnych oraz nielinearnych;
37. zaleca zwiększenie roli Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego, gdyż byłoby to odpowiednim rozwiązaniem dla kwestii gromadzenia danych dotyczących promowania europejskich utworów audiowizualnych;

Programy niezależne

38. podkreśla znaczenie zadowalającego wdrożenia art. 17 dyrektywy dotyczącego średniego czasu nadawania utworów europejskich wyprodukowanych przez niezależnych producentów i kładzie nacisk na niezależność państw członkowskich w tym względzie; zachęca państwa członkowskie i nadawców do przekraczania minimalnego pułapu 10% sugerowanego w dyrektywie;

Ochrona niepełnoletnich

39. zauważa inicjatywy samoregulacji i kodeksy postępowania mające na celu ograniczenie narażenia dzieci i osób niepełnoletnich na reklamę i marketing artykułów żywnościowych,

takie jak inicjatywy i kodeksy zainicjowane w ramach stworzonej przez Komisję platformy UE ds. żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia;

40. dostrzega wysiłki branży reklamowej i uczestników inicjatywy EU Pledge, które podjęto w odpowiedzi na apel zawarty w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych, aby wprowadzić kodeksy postępowania odnoszące się do przekazów handlowych, które towarzyszą programom dla dzieci lub są w nich zawarte oraz dotyczą żywności i napojów o wysokiej zawartości tłuszczu, cukru i soli;
41. podkreśla, że inicjatywy współregulacji i samoregulacji, szczególnie w dziedzinie reklamy skierowanej do niepełnoletnich, nie tylko w związku z nową strategią Komisji poświęconą społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, definiowanej jako „odpowiedzialność przedsiębiorstw za ich wpływ na społeczeństwo”, stanowią krok naprzód w porównaniu z poprzednio istniejącą sytuacją, ponieważ dzięki nim można szybciej reagować na zmiany w dynamicznie rozwijającym się świecie mediów;
42. zauważa jednak, że takie inicjatywy nie zawsze mogą być wystarczająco skuteczne we wszystkich państwach członkowskich i powinny być traktowane jako uzupełnienie przepisów prawnych służące realizacji celów dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, szczególnie w środowisku internetowym;
43. podkreśla, iż zasadniczą kwestią jest odpowiednie wyważenie środków dobrowolnych i obowiązkowych regulacji w tym zakresie;
44. podkreśla zatem, że takie inicjatywy należy regularnie kontrolować, aby zapewnić ich egzekwowanie wraz z przyszłymi prawnie wiążącymi wymaganiami, które mogą być niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony niepełnoletnich;
45. wzywa Komisję, by w przypadku by w przypadku przeglądu dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych wzmocniła znaczenie tych stosunkowo nowych instrumentów regulacji w dziedzinie ochrony niepełnoletnich w środowisku medialnym oraz regulacji w dziedzinie reklamy; jednocześnie nie rezygnując z uregulowań krajowych lub nadzoru krajowego;
46. wzywa państwa członkowskie, aby w dalszym ciągu zachęcały dostawców audiowizualnych usług medialnych do opracowywania kodeksów postępowania poświęconych niewłaściwym handlowym przekazom audiowizualnym w programach dla dzieci;
47. wzywa Komisję do rozważenia, w jaki sposób można rozszerzyć podstawowe wymagania dyrektywy mające zastosowanie do usług nielinearnych na inne treści i usługi internetowe, które aktualnie pozostają poza jej zakresem stosowania, lub jakie kroki należy podjąć, aby stworzyć równe warunki działania dla wszystkich zainteresowanych stron; wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu wyników tych rozważań najpóźniej do dnia 31 grudnia 2013 r.;
48. uznaje osiągnięcia państw członkowskich pod względem ochrony przed treściami nawołującymi do nienawiści ze względu na rasę, płeć, narodowość czy religię;

49. podkreśla potrzebę przeprowadzenia paneuropejskiego badania porównawczego w celu lepszego zrozumienia, jak zmieniają się zachowania dzieci, nastolatków i dorosłych w zakresie konsumpcji przekazów medialnych; jest przekonany, że takie badanie przyniosłoby korzyści decydentom z sektora audiowizualnego na szczeblu UE i w państwach członkowskich;

Reklama

50. zauważa, że w kilku państwach członkowskich przekroczone 12-minutowy limit czasu emisji reklam na godzinę;

51. nalega na odpowiednie państwa członkowskie, by w tym względzie w pełni, poprawnie i niezwłocznie wprowadziły w życie przepisy dyrektywy;

52. jest zdania, że udział spotów reklamowych i spotów telesprzedazowych nie powinien przekraczać 12 minut na godzinę;

53. wyraża zaniepokojenie faktem, że w niektórych państwach członkowskich dwunastominutowe ograniczenie jest regularnie naruszane;

54. nalega na Komisję, by obok skutecznej kontroli obowiązujących regulacji dotyczących ilościowych i jakościowych przepisów dotyczących reklamy uwzględniła również przyszłe wyzwania, takie jak Connected TV, w odniesieniu do konkurencyjności i zrównoważonego finansowania audiowizualnych usług medialnych;

55. podkreśla w szczególności konieczność kontrolowania formatów komercyjnych realizowanych w celu obejścia tego ograniczenia, zwłaszcza ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych, które mogą dezorientować konsumentów;

56. wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia koniecznych wyjaśnień dotyczących problemów stwierdzonych w obszarze przekazów handlowych, związanych ze sponsorowaniem, promocją własną i lokowaniem produktu;

57. wzywa Komisję do przeanalizowania skuteczności istniejących regulacji i nadzorowania przestrzegania zasad dotyczących reklam kierowanych do dzieci i niepełnoletnich;

58. apeluje ponadto o zakaz emitowania szkodliwych reklam opisanych w art. 9 dyrektywy w programach dla dzieci i młodzieży; zaleca przeanalizowanie „dobrych praktyk” niektórych krajów w tej dziedzinie jako podstawy dla przyszłej reformy ram prawnych;

59. ubolewa, że konieczna aktualizacja komunikatu wyjaśniającego na temat niektórych aspektów przepisów dotyczących reklamy telewizyjnej nie została dotychczas dokonana;

60. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja ma zamiar w 2013 r. uaktualnić swój komunikat wyjaśniający dotyczący niektórych aspektów przepisów o reklamie telewizyjnej;

Umiejętność korzystania z mediów

61. odnotowuje ustalenia Komisji dotyczące poziomu umiejętności korzystania z mediów

w państwach członkowskich;

62. zauważa, że znacznie zwiększyły się możliwości dostępu do kanałów i oferta usług audiowizualnych;
63. podkreśla, że w celu osiągnięcia prawdziwie jednolitego rynku cyfrowego w Europie potrzeba dalszych wysiłków na rzecz podnoszenia wśród obywateli umiejętności korzystania z mediów, i wzywa Komisję i państwa członkowskie do upowszechniania umiejętności korzystania z mediów wśród obywateli UE - w szczególności wśród dzieci i niepełnoletnich - poprzez inicjatywy i skoordynowane działania, tak aby zwiększyć poziom krytycznego rozumienia audiowizualnych usług medialnych i stymulować debatę publiczną oraz uczestnictwo obywateli, przy jednoczesnym zachęcaniu do aktywnego uczestnictwa wszystkich zainteresowanych stron, szczególnie przedsiębiorstw z branży medialnej;
64. w szczególności zachęca państwa członkowskie do uwzględniania umiejętności korzystania z mediów, a zwłaszcza z mediów cyfrowych, w odpowiednich programach nauczania;

Wyzwania przyszłości

65. wyraża ubolewanie, że Komisja tylko częściowo wypełniła swoje zobowiązania z zakresu sprawozdawczości, przestrzegając art. 33 dyrektywy, i wzywa do złożenia sprawozdania tymczasowego przed kolejnym sprawozdaniem Komisji ze stosowania dyrektywy;
66. wzywa państwa członkowskie do ściślejszej współpracy i koordynacji w ramach Komitetu Kontaktowego ustanowionego na mocy art. 29 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, z myślą o zwiększeniu skuteczności i spójności wdrażania;
67. wzywa Komisję do ścisłego śledzenia rozwoju usług hybrydowych w UE, szczególnie Connected TV, oraz do określenia w zielonej księdze o Connected TV różnych kwestii powiązanych z tą usługą oraz ich dalszego opracowania w oparciu o konsultacje społeczne;
68. zwraca się do Komisji, by przeprowadzając konsultacje społeczne dotyczące telewizji hybrydowej, rozważyła takie kwestie jak: normalizacja, technologiczna neutralność, wyzwania związane ze zindywidualizowanymi usługami (szczególnie dla osób niepełnosprawnych), problemy związane z bezpieczeństwem „multi-cloud”, dostępność dla użytkowników, ochrona dzieci i godność ludzka.
69. wzywa Komisję Europejską do zapoznania się w szczególności z wątpliwościami dotyczącymi stosowania pojęcia „audiowizualne usługi medialne dostępne na żądanie” oraz do precyzyjniejszego sformułowania tego pojęcia z myślą o poprawie spójności aktów prawnych UE, które mają znaczenie dla usług audiowizualnych dostępnych na żądanie, oraz przy uwzględnieniu spodziewanych przyszłych zmian konwergencji mediów, aby skuteczniej realizować cele regulacyjne dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych;
70. jest przekonany, że biorąc pod uwagę praktyki rynkowe dostawców usług medialnych

i operatorów platform oraz coraz bardziej zaawansowane możliwości technologiczne, konieczny jest lepszy poziom ochrony danych ujednoczony w obrębie całej UE i przewidujący jako zasadę dalsze anonimowe korzystanie z audiowizualnych usług medialnych;

o

o o

71. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

UZASADNIENIE

Głównym celem sprawozdania jest ocena postępów transpozycji i skuteczności działania dyrektywy 2010/13/UE o audiowizualnych usługach medialnych. Dyrektywa ta stanowi podstawę regulacji mediów Unii Europejskiej. Zgodnie z jej art. 33 Komisja Europejska ma obowiązek co 3 lata przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie ze stosowania tej dyrektywy w państwach członkowskich. Należy podkreślić, że pierwsze sprawozdanie Komisji zostało opublikowane ze znacznym opóźnieniem, co wynika również z faktu, że niektóre państwa członkowskie nie dokonały pełnej transpozycji dyrektywy we wskazanym terminie.

Zauważa się, że wdrożenie dyrektywy w państwach członkowskich odbywało się na różnym poziomie.

Dyrektywa stanowi instrument rynku wewnętrznego łączący prawo do świadczenia usług audiowizualnych z prawem do wolności wypowiedzi i informacji oraz ochroną istotnych celów leżących w interesie publicznym. Należy przypomnieć, że dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych została sporządzona w taki sposób, że będzie ciągle aktualna bez względu na rozwój technologiczny, ponieważ opiera się na zasadzie neutralności technologicznej. Tekst dyrektywy jest wynikiem długich oraz trudnych negocjacji zainteresowanych stron, a osiągnięte kompromisy należy uznać za wyważone i mające skutecznie służyć obywatelom i przedsiębiorcom.

Należy również zauważyć, że stosowanie dyrektywy pozytywnie wpływa na rozwój rynku. Zgodnie z danymi Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego pod koniec 2012 roku zanotowano ponad 8000 dostawców usług telewizyjnych i ponad 2000 dostawców usług na żądanie w Unii Europejskiej.

Pierwsza część sprawozdania dotyczy oceny jakościowej wszystkich przepisów, a druga odnosi się do wyzwań przyszłości związanych z dynamicznym rozwojem technologicznym, tj. Connected TV.

Dostępność

W tym zakresie sprawozdawca podkreśla, że sprawozdanie Komisji Europejskiej nie przedstawia istoty zagadnienia dostępności ani analizy skuteczności wykonania odpowiednich przepisów w poszczególnych państwach członkowskich. Wobec niezadowolających wyników sprawozdawca wzywa Komisję do monitorowania działań dotyczących świadczenia usług medialnych dla osób z upośledzeniami wzroku lub słuchu. Konieczne jest również zachęcenie nadawców przez poszczególne państwa członkowskie do zapoznania się bliżej z potrzebami tych osób i dalszej pracy na rzecz rozwoju technologii, które zapewnią szerszy dostęp do programów wszystkim obywatelom poprzez dalszy rozwój m.in. dźwiękowego opisu obrazu, głosowych list dialogowych, języka migowego i nawigacji, w szczególności elektronicznego przewodnika po programach.

Promocja utworów europejskich

Z punktu widzenia Parlamentu Europejskiego promowanie różnorodności kulturowej poprzez dystrybucję utworów europejskich jest zadaniem kluczowym. Opierając się na raporcie przedstawionym przez Komisję w sprawie stosowania art. 13, 16, 17 dyrektywy dotyczących promowania utworów europejskich i utworów wyprodukowanych przez niezależnych producentów, stwierdza się, że dane przedstawione przez Komisję są niewystarczające do wyciągnięcia odpowiednich wniosków. Istnieją również wątpliwości co do zastosowanej metody monitoringu w państwach członkowskich. Według sprawozdania przedstawionego przez Komisję wzrost liczby nadawanych utworów europejskich w 2010 roku w porównaniu do 2009 roku wynosi 0,5%. Średni czas transmisji utworów europejskich w UE kształtował się na poziomie 63,8% w 2009 roku i 64,3% w 2010 roku. Według danych przedstawionych za 2010 rok w kwestii nadawania utworów wyprodukowanych przez niezależnych producentów zanotowano 0,3% spadek w porównaniu do roku 2009. Średni udział produkcji niezależnych na poziomie UE wynosił 34,1% w 2009 roku i 33,8% w 2010 roku¹. Wszystkie państwa członkowskie osiągnęły udział produkcji niezależnych wynoszący minimum 10%, określony przez dyrektywę. Jednakże w poszczególnych państwach członkowskich osiągnięty poziom jest zróżnicowany. Przedstawione przez Komisję wyniki nie są w pełni zadowalające. W tym zakresie sprawozdawca wzywa Komisję do monitorowania postępów w państwach członkowskich, a organy krajowe do zachęcenia do zwiększania nadawania utworów europejskich oraz pełnego i regularnego przedstawiania wyników w tej kwestii.

Ochrona małoletnich

Do tej kwestii sprawozdawca przywiązuje specjalną uwagę, gdyż to właśnie małoletni odbiorcy są najbardziej narażeni na zagrożenia wynikające w szczególności z przekazów handlowych. Mowa tutaj o reklamie napojów alkoholowych, niezdrowych produktów czy reklamach nawołujących do określonych zachowań konsumpcyjnych. Sprawozdawca pochwała działania państw członkowskich w kwestii ochrony małoletnich, w tym zaostrożenia przepisów na poziomie krajowym. Z zadowoleniem przyjmuje również takie inicjatywy, jak Forum ds. Alkohol i Zdrowia oraz platformę UE ds. żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia.

W kontekście ochrony małoletnich należy promować w państwach członkowskich opracowanie kodeksów postępowania poświęconych niewłaściwym handlowym przekazom audiowizualnym w programach dla dzieci, w szczególności uregulowań dotyczących słodkich, słonych lub zawierających tłuszcz produktów spożywczych i napojów.

Należy podkreślić, że inicjatywy samoregulacji nie mogą jednak zastąpić w żadnym przypadku prawnie wiążących wymogów, które są konieczne do zapewnienia skutecznej ochrony nieletnich.

---

¹ Dane pochodzą z pierwszego sprawozdania Komisji w sprawie stosowania art. 13, 16, 17 dyrektywy 2012/13/UE w latach 2009-2010, COM(2012)522.

Wolność i pluralizm mediów, prawo do informacji, zasada kraju pochodzenia

Sprawozdawca z zadowoleniem przyjmuje, że wolność i pluralizm mediów (art. 3 i 4) stanowiące zasady demokratycznego społeczeństwa wyrażone w Karcie Praw Podstawowych UE oraz prawa obywateli do informacji o wydarzeniach o zasadniczym znaczeniu społecznym (art. 14 i 15) zostały zawarte w tej dyrektywie. Należy podkreślić fakt, że obywatele i państwa członkowskie coraz częściej dochodzą swoich praw na podstawie tych przepisów.

Artykuł 2 dyrektywy mówiący o zasadzie kraju pochodzenia odpowiada na wyzwania rynku wewnętrznego. Usługi są swobodnie świadczone w całej UE, jeżeli są zgodne z przepisami prawa obowiązującym w państwie członkowskim, z którego pochodzi ta usługa.

Zakaz nawoływania do nienawiści

Sprawozdawca podkreśla, że działanie dyrektywy sprawdza się w jednym z najważniejszych jej aspektów tj. w przeciwdziałaniu nawoływaniu do nienawiści ze względu na rasę, płeć, religię lub narodowość (art.6). W sprawozdaniu Komisji odnotowano tylko jeden przykład łamania dyrektywy przez kanał satelitarny Al Aqsa TV, który transmitował programy o treściach antysemitkich. Po interwencji Komisji zaprzestano ich nadawania.

Przekazy handlowe

Kwestia przekazów handlowych w świetle nowych form promowania produktów jest niezwykle istotna. Sprawozdanie Komisji wskazuje, że zanotowano przypadki łamania przez niektóre kraje członkowskie zasady 12 minut, dlatego sprawozdawca wzywa Komisję do dalszego monitorowania przestrzegania tej reguły. Niezwykle ważne w kontekście przekazów handlowych jest również sponsorowanie, promocja własna i lokowanie produktów. Należy podkreślić, że obecnie w dobie dynamicznego rozwoju mediów powstaje wiele nowych form reklam, wobec których zastosowanie jednolitych zasad, szczególnie w kontekście Connected TV, jest utrudnione. Może rodzić to zagrożenie dla konsumentów, zatem sprawozdawca zachęca do dalszej analizy tej problematyki, szczególnie na szczeblach krajowych poszczególnych państw członkowskich. Innym zagadnieniem, któremu należy poświęcić uwagę, to konieczność zwalczania dyskryminacji w reklamach ze względu na płeć, rasę czy pochodzenie etniczne. Problem bezpośredniego czy pośredniego promowania produktów w oparciu o stereotypy jest widoczny, dlatego konieczne jest podjęcie skutecznych działań w celu ich zwalczania.

Umiejętność korzystania z mediów

Zgodnie z art. 33 dyrektywy Komisja w razie potrzeby przedkłada wnioski służące dostosowaniu dyrektywy do postępu w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych, biorąc pod uwagę osiągnięcia techniczne i stopień umiejętności korzystania z mediów w państwach członkowskich. Należy zauważyć, że Komisja nie wypełniła zobowiązania wynikającego z art. 33 i dlatego sprawozdawca wzywa Komisję do przedstawienia propozycji w sprawie umiejętności korzystania z mediów.

Umiejętność korzystania z mediów jest jednym z podstawowych celów dyrektywy, szczególnie w perspektywie wyzwań i zagrożeń, które niesie ze sobą telewizja hybrydowa. Zacierająca się granica między serwisami linearnymi i nielinearnymi utrudnia konsumentowi odróżnienie różnych mediów i źródła ich treści. Do odpowiedzialności państw członkowskich należy wprowadzenie do systemów edukacji programów z zakresu szkolenia umiejętności medialnych.

Wyzwania przyszłości

Dynamiczne przyspieszenie zmian technologicznych na świecie wywiera duży wpływ na rynek usług audiowizualnych. Dochodzi do konwergencji internetu i telewizji, co powoduje, że operatorzy coraz częściej oferują w nowoczesnych odbiornikach telewizyjnych elementy sieci drugiej generacji i internetu. Dla konsumentów granice pomiędzy serwisami linearnymi i nielinearnymi są coraz mniej widoczne. Telewizja określana jako „Connected TV” lub „Hybrid TV” staje się coraz bardziej popularna. Dodatkowo zmiany kulturowe i technologiczne oraz zwiększenie dostępu do szerokopasmowego internetu dają milionom odbiorców możliwość oglądania tradycyjnych programów telewizyjnych za pomocą tabletów, smartfonów czy konsoli. W obliczu tych ogromnych możliwości i wyzwań związanych z telewizją hybrydową należy jednak pamiętać o realizacji podstawowych celów zawartych w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych. W kontekście nowych rozwiązań technologicznych należy postawić pytanie, jak skutecznie promować utwory europejskie, utwory niezależnych twórców, skutecznie chronić konsumentów, w tym dzieci, przed nadmiernym wpływem reklamy, jak zapewnić równe warunki działania dla nadawców, chronić wolność wypowiedzi, pluralizm mediów, jak rozwijać – szczególnie u najmłodszych – umiejętności korzystania z mediów.

Dodatkowo należy zauważyć, że rynek usług audiowizualnych jest poddawany silnej konkurencji międzynarodowej. Ponad 1500 serwisów ma siedzibę poza Unią Europejską, ale kieruje swoje oferty na rynki europejskie. Nadawcy ci nie zawsze podlegają tym samym obowiązkom prawnym co europejscy.

Ważne jest, by Komisja nadal dogłębnie analizowała rozwój rynków i zachowania konsumentów wraz z rozwojem takich nowych usług, a także potencjalne skutki, jakie wywierają te usługi na rynki audiowizualne UE w długiej i krótkiej perspektywie. Parlament wzywa Komisję do wydania – na podstawie tych analiz - wyraźnych zaleceń dotyczących potrzeby dostosowania ram regulacyjnych.

29.1.2013

OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW

dla Komisji Kultury i Edukacji

w sprawie stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych
(2012/2132(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Vicente Miguel Garcés Ramón

WSKAZÓWKI

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zwraca się do Komisji Kultury i Edukacji, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że znaczna większość państw członkowskich z powodzeniem wdrożyła dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych i nalega na pozostałe państwa członkowskie, by jak najszybciej przystąpiły do jej wdrożenia; jest zaniepokojony opóźnieniami w transpozycji do prawa krajowego dyrektywy, której celem jest zapewnienie pewności prawa w obrębie jednolitego rynku przy jednoczesnym zachowaniu różnorodności kulturowej, ochronie konsumentów i pluralizmu mediów; nalega na państwa członkowskie, które jeszcze nie dostosowały doń swojego ustawodawstwa, by jak najszybciej to zrobiły;
2. wyraża zadowolenie z faktu przestrzegania przez państwa członkowskie zasad rynku wewnętrznego, zwłaszcza jeśli chodzi o swobodny przepływ audiowizualnych usług medialnych i o zasadę kraju pochodzenia opisaną w art. 2 dyrektywy 2010/13/UE;
3. uważa, że należy znaleźć odpowiednią równowagę między tą dyrektywą a swobodą dystrybucji i dostępu do treści, żeby zapobiec ryzyku koncentracji i utraty różnorodności;
4. uważa, że państwa członkowskie muszą zagwarantować dostępność audiowizualnych usług medialnych; uznaje istnienie różnych modeli biznesowych służących finansowaniu treści i podkreśla znaczenie przystępnego dostępu dla poszczególnych konsumentów;
5. jest zdania, że głównym celem ustawowej regulacji mediów jest zachowanie różnorodności oferty i dostawców;
6. podkreśla znaczenie zadowalającego wdrożenia art. 17 dyrektywy dotyczącego średniego

czasu nadawania utworów europejskich wyprodukowanych przez niezależnych producentów i kładzie nacisk na niezależność państw członkowskich w tym względzie; zachęca państwa członkowskie i nadawców do przekraczania minimalnego pułapu 10% sugerowanego w dyrektywie 2010/13/UE;

7. jest zdania, że udział spotów reklamowych i spotów telesprzedazowych nie powinien przekraczać 12 minut na godzinę; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że w niektórych państwach członkowskich dwunastominutowe ograniczenie jest regularnie naruszane; podkreśla konieczność kontrolowania formatów komercyjnych realizowanych w celu obejścia tego ograniczenia, zwłaszcza ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych, które mogą dezorientować konsumentów; apeluje o zakaz emitowania szkodliwych reklam, opisanych w art. 9 dyrektywy 2010/13/UE, w programach dla dzieci i młodzieży; zaleca przeanalizowanie „dobrych praktyk” niektórych krajów w tej dziedzinie jako podstawy dla przyszłej reformy ram prawnych;
8. zachęca Komisję Europejską do dokonania w 2013 r. aktualizacji komunikatu wyjaśniającego dotyczącego reklamy telewizyjnej przy uwzględnieniu doświadczenia zgromadzonego w ramach unijnej platformy ds. żywienia oraz Europejskiego Forum ds. Alkoholu i Zdrowia;
9. zauważa, że znacznie zwiększyły się możliwości dostępu do kanałów i oferta usług audiowizualnych; podkreśla, że w celu osiągnięcia prawdziwie jednolitego rynku cyfrowego w Europie potrzeba dalszych wysiłków na rzecz podnoszenia wśród obywateli umiejętności korzystania z mediów;
10. ponownie wyraża poparcie dla podejścia przyjętego w motywie 24 dyrektywy 2010/13/UE, zgodnie z którym pojęcie „audycji” należy interpretować w sposób dynamiczny z uwzględnieniem postępu w dziedzinie rozpowszechniania telewizyjnego, aby uniknąć nierówności w kwestii swobody przepływu i konkurencji oraz aby wyjść naprzeciw oczekiwaniom dotyczącym ochrony przepisami prawa docelowych odbiorców;
11. popiera podejście wyrażone w dyrektywie 2010/13/UE, zachęcające do wprowadzenia systemów współregulacji lub samoregulacji, o których mowa w art. 4 ust. 7;
12. podkreśla, że w audiowizualnych usługach medialnych i urządzeniach skomunikowanych należy uwzględnić łatwość użytkowania i korzystania; należy uściślić pojęcie „usług telewizyjnych” i „audycji”, aby zapewnić pełną i równą dostępność tych usług oraz równe reguły gry dla dostawców audycji w obrębie rynku wewnętrznego;
13. w związku z czysto internetowym dostarczaniem treści audiowizualnych należy doprecyzować definicję „zainteresowanych stron”, uwzględniając przynajmniej telewizję publiczną i prywatną, dostawców internetu, konsumentów i twórców;
14. zdecydowanie popiera podejście neutralne pod względem technologicznym w świetle zmieniających się wzorców oglądania programów telewizyjnych oraz praktyk w zakresie ich nadawania z myślą o zaoferowaniu konsumentom większego wyboru; w związku z tym apeluje o przeprowadzenie pełnej oceny skutków obecnej sytuacji dla rynku i ram regulacyjnych;

15. zwraca uwagę, że innowacje techniczne, takie jak zebranie różnych treści (usług) na platformach telewizji hybrydowej, sprawiają że rozróżnienie na usługi linearne i nielinearne jest coraz mniej wyraźne, co może doprowadzić do zakłóceń konkurencji między treściami (usługami), które spełniają skrajnie zróżnicowane wymogi regulacyjne; wzywa zatem Komisję do przeanalizowania, czy w tym kontekście dyrektywy 2010/13/UE i 2000/31/WE nie powinny zostać poddane rewizji.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	23.1.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 28 - : 2 0 : 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Preslav Borissov, Cristian Silviu Buşoi, Jorgo Chatzimarkakis, Sergio Gaetano Cofferati, Birgit Collin-Langen, Lara Comi, Anna Maria Corazza Bildt, Cornelis de Jong, Christian Engström, Dolores García-Hierro Caraballo, Evelyne Gebhardt, Małgorzata Handzlik, Malcolm Harbour, Philippe Juvin, Hans-Peter Mayer, Sirpa Pietikäinen, Phil Prendergast, Mitro Repo, Heide Rühle, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Catherine Stihler, Emilie Turunen, Bernadette Vergnaud, Barbara Weiler
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Raffaele Baldassarre, Jürgen Creutzmann, Anna Hedh, Constance Le Grip, Morten Løkkegaard, Emma McClarkin, Konstantinos Poupakis, Patricia van der Kammen

23.1.2013

OPINIA KOMISJI PRAWNEJ

dla Komisji Kultury i Edukacji

w sprawie wdrażania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych
(2012/2132(INI))

Sprawozdawczymi komisji opiniodawczej: Françoise Castex

WSKAZÓWKI

Komisja Prawna zwraca się do Komisji Kultury i Edukacji, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. przypomina Komisji o jej zaangażowaniu w program inteligentnych regulacji oraz o znaczeniu przeprowadzania terminowych i stosownych kontroli ex-post prawodawstwa UE w celu zarządzania jakością regulacji podczas całego cyklu tworzenia polityki; zauważa w związku z tym, iż zgodnie z art. 33 dyrektywy Komisja była zobowiązana do przedstawienia sprawozdania w sprawie stosowania dyrektywy nie później, niż w dniu 19 grudnia 2011 r.; zauważa, iż sprawozdanie zostało przedłożone dopiero w dniu 4 maja 2012 r.; apeluje do Komisji o zapewnienie właściwego i terminowego wdrożenia dyrektywy w państwach członkowskich;
2. przyjmuje z zadowoleniem fakt, iż Komisja ostatecznie przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi; zwraca się do Komisji i do Rady o współpracę z Parlamentem w celu znalezienia zrównoważonego rozwiązania dotyczącego zasad mających zastosowanie w przypadku organizacji zbiorowego zarządzania w sektorze audiowizualnym, przy zwróceniu należytej uwagi na wysoki poziom przejrzystości i dobre rządzenie, a także na kwestię muzyki stanowiącej część filmów lub innych utworów audiowizualnych; zwraca się w związku z tym do Komisji, aby zadbała o wprowadzenie do dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych właściwych dostosowań w celu zagwarantowania spójności między obiema dyrektywami, przy jednoczesnym poszanowaniu praw posiadaczy własności;
3. zwraca się do Komisji, aby w kolejnym sprawozdaniu w sprawie wdrażania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych oceniła, czy państwa członkowskie wdrażają dyrektywę w sposób pozwalający chronić własność posiadaczy praw, a także zapewnić

poszanowanie zasady swobody dostępu do informacji;

4. przyjmuje do wiadomości komunikat Komisji w sprawie wykorzystania potencjału chmury obliczeniowej w Europie podkreślający, iż niezbędne są modele rozpowszechniania treści, które poprawiają dostęp do wszelkiego rodzaju treści, w tym treści audiowizualnych i pozwalają na lepsze korzystanie z tych treści; zwraca się do Komisji, aby zachęcała do zawierania elastycznych umów licencyjnych, dzięki którym możliwe jest zapewnienie skuteczności modeli biznesowych odnoszących się do rozpowszechniania legalnych treści w sektorze audiowizualnym, i które jednocześnie gwarantują szczególne uwzględnienie pewności prawnej; oczekuje z niecierpliwością w związku z tym na zapowiedziany przez Komisję dokument dotyczący telewizji hybrydowej;
5. jest świadomy faktu, że dyrektywa w sprawie audiowizualnych usług medialnych opiera się na zasadzie neutralności technologicznej i dlatego dotyczy wszystkich usług audiowizualnych, niezależnie od technologii stosowanej do ich świadczenia;
6. przyjmuje z zadowoleniem zaangażowanie komisarza Barniera w obecne negocjacje związane z traktatem w sprawie ograniczeń stosowania praw autorskich i wyjątków dotyczących osób niedowidzących i osób z zaburzeniami odczytu druku; wzywa Komisję do zadbania o ogólną dostępność pomocy dla osób niedowidzących w dostępie do produktów i usług audiowizualnych; uważa, iż należy przeformułować art. 7 dyrektywy w taki sposób, aby nadać jego brzmieniu bardziej zdecydowany, wiążący charakter i zobowiązać dostawców usług medialnych do zagwarantowania dostępności ich usług dla osób niepełnosprawnych;
7. uważa, iż możliwe jest podejmowanie dalszych działań za pomocą alternatywnych środków regulacyjnych, zwłaszcza inicjatyw w zakresie samoregulacji i współregulacji w ramach odnośnej dyrektywy, w szczególności w dziedzinie reklamy skierowanej do osób niepełnoletnich, a także w kontekście nowej strategii Komisji poświęconej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, definiowanej jako „odpowiedzialność przedsiębiorstw za ich wpływ na społeczeństwo”; podkreśla, iż zasadniczą kwestią jest odpowiednie wyważenie środków dobrowolnych i obowiązkowych regulacji w tym zakresie.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	22.1.2013
Wynik głosowania końcowego	+: 23 -: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Raffaele Baldassarre, Luigi Berlinguer, Sebastian Valentin Bodu, Françoise Castex, Christian Engström, Giuseppe Gargani, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Sajjad Karim, Antonio Masip Hidalgo, Jiří Maštálka, Alajos Mészáros, Evelyn Regner, Francesco Enrico Speroni, Dimitar Stoyanov, Rebecca Taylor, Rainer Wieland, Cecilia Wikström, Tadeusz Zwiefka
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Piotr Borys, Vytautas Landsbergis, Eva Lichtenberger, Dagmar Roth-Behrendt, József Szájer, Axel Voss

31.1.2013

OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

dla Komisji Kultury i Edukacji

w sprawie stosowania dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych
(2012/2132(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Cornelis de Jong

WSKAZÓWKI

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zwraca się do Komisji Kultury i Edukacji, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uważa, że koncentracja własności mediów może naruszać wolność informacji, zwłaszcza prawo do otrzymywania informacji, i mogłaby prowadzić do korupcji oraz manipulowania opinią publiczną; w związku z tym zwraca się do Komisji, aby określiła stosunki własności istniejące między 7500 nadawcami, jakich odnotowała w UE, z myślą o określeniu potencjalnych zagrożeń dla pluralizmu w tych usługach medialnych; ponadto proponuje normalizację przepisów dotyczących organów regulacyjnych odpowiedzialnych za sektor audiowizualny we wszystkich państwach członkowskich;
2. zwraca się do Komisji o dalsze monitorowanie przypadków naruszania zasady dotyczącej 12 minut i reagowanie na nie, a także o przeanalizowanie rzeczywistej ilości reklam i rozważenie przede wszystkim, czy należy ograniczyć dopuszczalny limit z uwagi na ewentualne skargi konsumentów;
3. wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia koniecznych wyjaśnień dotyczących problemów stwierdzonych w obszarze przekazów handlowych, związanych ze sponsorowaniem, promocją własną i lokowaniem produktu;
4. ubolewa nad tym, że w art. 6 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych nie ujęto wszystkich względów określonych w art. 21 Karty praw podstawowych; apeluje do Komisji o rozważenie rozszerzenia zakresu tego artykułu, aby dostosować go do Karty;
5. z zadowoleniem przyjmuje podejście Komisji i Trybunału Sprawiedliwości w odniesieniu

do wykładni art. 14 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych; apeluje o stałą szeroką interpretację pojęcia „wydarzenia uznawane za wydarzenia o zasadniczym znaczeniu społecznym”, obejmującego wydarzenia sportowe i rozrywkowe będące przedmiotem ogólnego zainteresowania, a także zachęca państwa członkowskie do opracowania wykazu takich wydarzeń;

6. podkreśla, że w coraz bardziej cyfrowym otoczeniu publiczne usługi medialne odgrywają kluczową rolę w zapewnianiu obywatelom możliwości dostępu do informacji w internecie, a także przyznaje w tym względzie, że świadczenie usług internetowych przez media publiczne przyczynia się bezpośrednio do realizowania ich zadania;
7. podkreśla, że obok sprawdzenia zakresu i możliwości zmiany dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych większy nacisk należy położyć na przestrzeganie i wdrażanie obowiązującej dyrektywy;
8. zwraca uwagę, że korzystanie z wolności słowa pociąga za sobą obowiązki i odpowiedzialność;
9. wzywa Komisję, by w swoim następnym sprawozdaniu skoncentrowała się szczególnie na problematyce przepaści cyfrowej, tj. na nierówności i asymetrii informacyjnej wynikającej z niedostatecznego dostępu do nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych;
10. potwierdza znaczenie ochrony nieletnich w przekazach telewizyjnych; zaleca państwom członkowskim uwzględnienie tego zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. g) dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych; ponadto zaleca, aby nadawcy programów telewizyjnych lub usługodawcy wyznaczyli osobę odpowiedzialną za ochronę małoletnich i kontakty z użytkownikami oraz pełniącą rolę doradcy usługodawców w kwestiach dotyczących ochrony małoletnich;
11. wzywa Komisję, aby zwróciła się do państw członkowskich o wdrożenie zasady dostępności oraz o ściśle monitorowanie sytuacji w celu uzyskania pełnego obrazu działań podejmowanych przez państwa członkowskie;
12. apeluje do Komisji o zachowanie w unijnych umowach dotyczących handlu zewnętrznego definicji audiowizualnych usług medialnych niniejszej dyrektywy i tym samym wydzielenie odpowiedniego miejsca dla tych usług;
13. wzywa Komisję do przedstawiania rocznego raportu o wolności mediów w poszczególnych państwach członkowskich;
14. wzywa Komisję, aby zbadała możliwości lepszej regulacji zasad reklamowania alkoholu, ponieważ kodeksy samoregulacji nie są wystarczające do skutecznej ochrony małoletnich;
15. podkreśla potrzebę przeprowadzenia paneuropejskiego badania porównawczego w celu lepszego zrozumienia, jak zmieniają się zachowania dzieci, nastolatków i dorosłych w zakresie konsumpcji przekazów medialnych; takie badanie byłoby korzystne dla decydentów z sektora audiowizualnego na szczeblu UE i w państwach członkowskich;

16. zaleca zwiększenie roli Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego, gdyż byłoby to odpowiednim rozwiązaniem dla kwestii gromadzenia danych dotyczących promowania europejskich utworów audiowizualnych;
17. zwraca się do Komisji, by przeprowadzając konsultacje społeczne dotyczące telewizji hybrydowej, rozważyła takie kwestie jak: normalizacja, technologiczna neutralność, wyzwania związane ze zindywidualizowanymi usługami (szczególnie dla osób niepełnosprawnych), problemy związane z bezpieczeństwem „multi-cloud”, dostępność dla użytkowników, ochrona dzieci i godność ludzka.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	31.1.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 30 - : 1 0 : 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Edit Bauer, Arkadiusz Tomasz Bratkowski, Philip Claeys, Frank Engel, Kinga Gál, Nathalie Griesbeck, Sophia in 't Veld, Livia Járóka, Timothy Kirkhope, Baroness Sarah Ludford, Nuno Melo, Louis Michel, Claude Moraes, Georgios Papanikolaou, Jacek Protasiewicz, Carmen Romero López, Csaba Sógor, Rui Tavares, Nils Torvalds, Kyriacos Triantaphyllides, Wim van de Camp, Josef Weidenholzer, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Birgit Collin-Langen, Cornelis de Jong, Mariya Gabriel, Monika Hohlmeier, Franziska Keller, Petru Constantin Luhan, Ulrike Lunacek, Raül Romeva i Rueda, Sir Graham Watson

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	21.2.2013
Wynik głosowania końcowego	+ : 21 - : 3 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Zoltán Bagó, Lothar Bisky, Piotr Borys, Jean-Marie Cavada, Santiago Fisas Ayxela, Mary Honeyball, Morten Løkkegaard, Emilio Menéndez del Valle, Marek Henryk Migalski, Doris Pack, Chrysoula Paliadeli, Monika Panayotova, Marie-Thérèse Sanchez-Schmid, Marietje Schaake, Hannu Takkula, László Tőkés, Helga Trüpel, Marie-Christine Vergiat, Sabine Verheyen, Milan Zver
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	François Alfonsi, Iosif Matula, Mitro Repo
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Luigi Berlinguer, Knut Fleckenstein